

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТА НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излизва съка събота на голѣмъ листъ, и съки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣта; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Въплатити настоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката за спомоществованіята става въ Цариградъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ЗА ПРЕДСТАВИТЕЛСТВОТО.

Сега когато нашити съотечественици ще имхтъ доброто щастіе да са повикать за да земать участіе въ избираніето на едно народно прѣдставленіе, което трѣбува да са произнесе върху уставити на Екзархіята ни, ній мислимъ че ще угодимъ на читателити си като имъ кажимъ двѣ думи върху туй прѣдставителство.

Главната и съществена цѣль на сѣко народно прѣдставителство е общіятъ интересъ на населеніето което го избира.

Въ нѣкои отношенія, този общъ интересъ са разбира разнообразно и отъ тамъ партіи, борби между тѣзи партіи.

Никой не можи да мжмри тѣзи партіи тѣзи борби; защото що е човѣшкіятъ животъ, ако не една постоянна борба между разнообразни интереси.

Нъ такъвъзи не е случаятъ който ни занимава днесъ. Прѣдставителството което ще са касае да проводимъ подиръ малко не ще носи черти отъ нѣкакви си мѣстни интереси; то ще има една по важна и по висока мисіа: тѣзи да удобри или да изработи черковното управление на цѣль народъ.

И тѣй, нѣка го повторимъ, тука работата не е за прѣдставители относително до нѣкои частни интереси на единъ градъ или на една община; нъ работата е за интересътъ на сичкити Българи.

Въ първиятъ случай, споредъ сегашното общо развитіе на населеніята, лица съ малко опитъ, съ малко познанія бихъ удовлетворили нуждити на тѣзи населенія.

Въ вториятъ случай, такъви лица бы были много врѣдни, и за да са избегне тѣзи врѣда, която можи да обгърни сичкото народно тѣло, тѣзи лица трѣбува да са отблжсхтъ еднодушно. Егонизмътъ страстити, амбициити трѣбува да изчезнатъ прѣдъ общото добро.

Ако нашата народна черкова са уреди споредъ духътъ на новити врѣмена, тя ще бѣди едно силно оржіе за нѣраственното, умственното и религіозното възраждане на Българити.

Ако напротивъ тѣзи наша черкова са тури на основи несходни съ потребити на нашето врѣме ній неможимъ да чакамы друго освенъ зло, зло и пакъ зло.

Отъ тука нашити съотечественици виждхтъ че добрата или лошата наредѣ на Екзархіята ни ще зависѣ исклучително отъ достойнството и способностити на прѣдставителити които ще проводятъ.

Ако са пратятъ за прѣдставители лица просвѣтени, опитни, безкористни, патристически, народа можи да бѣде спокоенъ въ съвършенството на дѣлото за нарежданіето на черковата му, и да прѣслѣдва свободно пѣтятъ на улучшеніяга.

Нъ ако, за зла честь, са избержтъ лица съ качества діаметрално противоположни, ній не ще можимъ освѣнъ да са отчайми за бѣдѣщето на този народъ.

Ній незнайми кой начинъ ще са прѣме за избираніето на прѣдставителити.

Ній незнайми ако цѣль народъ ще земе участіе въ туй избираніе на прѣдставители или ако общинити само ще са натоварятъ съ тѣзи работа.

Нъ както и да е, въ единіятъ или другіятъ случай, ній припоржчвами тѣзи наши разсѣженія на серіозното вниманіе на едни и други.

СИЛИТИ НА ТУРЦИЯ.

(Съдѣлѣти и корабити.)

Отъ 7 на този мѣсяцъ, военното положеніе са официално прогласи между Франция и Пруссія. Пожарътъ са е положително закачилъ на западното рѣбро на Европа, нъ кой незнае че въ европейската политика вѣтрътъ духа отъ Западъ къмъ Истокъ?

Да са надѣвами че Турція може да остане вънъ отъ сблжскуваніето, което очевидно е опрѣдѣлено да съедини распрснатити распри, на които отъ много врѣме Европа е зрѣлището, да са надѣвами че войната между Франция и Пруссія би са уграничила между Пиринити и балтійското море, между атлантическиятъ океанъ и Вистулія, е съвършено безразсѣдно. Ній нѣмамы никакво право да показвами на отоманското правителство пѣтътъ който трѣба да слѣдва, нъ ній сми убѣдени че то оцѣнява важността на положеніето си и че неради за нищо да са положи на височината на опасността, която са издига. Въ долнити рѣдове ній некамы да испитамы силата на Турція предъ случайностити които сѣ много ближни негли.

Отъ царуваніето насамъ на Катерина II, Турція дълго врѣме е била нещастна на бойнити полета. Нити мжжеството нити преданността обаче са оскудѣвали на турскіятъ войскаринъ; побѣжденіята на турцити до договорътъ на Кайнарджѣ трѣба да са отдадхтъ на едно твърдѣ недостатъчно военно изученіе и на едно безрѣдно управленіе. Както и да е тѣзи побѣженія повторени бѣха намалили повѣреніето на народътъ въ самаго него, това повѣреніе, което е първата причина на щастливити войни.

Страшното и плоовито царуваніе на Махмуда принесе първиятъ лѣкъ на това ослабленіе. Винаги побѣждаващъ, никог неусмирень, героическіятъ прѣобразователь сгѣсти военнити сили на Турція въ кадровити на европейската дисциплина. Тѣзи войска, която са дисциплинира отъ Махмуда, са яви въ Гюргево, въ Цятатъ, въ Оленица, въ Евпаторія, въ Анапа, въ Силистра, въ Карсъ. Отъ тогава са доказа че силата на турскіятъ войскаринъ управлявана отъ едно достатъчно изученіе е побѣдата. На тозъ часъ не тѣжатъ вече върху войскити на падишаха напоминанія на нещастіята, нъ напо-

минаніята на побѣдити издигатъ сърцето и укрѣпляютъ мисцата на началницити и на войскарити.

Битката на Садова, като откри нови оржія, посвати още една нова мода бой, мода съвършено съгласна съ природата на турскіятъ войскаринъ. Турчинътъ е изрядень мерачъ; той обича пушката си, и знае да я върти, той обича въ боятъ свободата си на постѣпваніе той полага въ полза сѣки камѣкъ, храсталѣкъ, сѣка неравностъ на земята. Тѣй турскіятъ войскаринъ са е винаги отличявалъ въ обсадити: на Сенжандаркъ той унищожи щастіето на Наполеона. въ Силистрія той стрѣляше руската войска като осѣдена на смъртъ; въ Карсъ той отетѣпи само на гладътъ. Прочее, произлиза отъ усъвършенствованіето на новити оржія, на дългото имъ мѣряніе, на бързото имъ гърмѣніе, че ролята на масивнити клони, на стиснатити байонети ще са твърдѣ много намали, догдѣто ролята на мѣрачити ще усягори едно прѣдолително вліячіе. Тактика твърдѣ пріятна на разумни войскари и независими както Французинътъ, Италиенцитъ или Турчинътъ, нъ твърдѣ опасна за рускіятъ ратникъ, който като са глѣда като единъ атомъ отъ едно цѣло смущава са когато колоната отъ която прави частъ са развали.

Приложете на тѣзи прѣимущества преданността на турскіятъ войскаринъ къмъ владѣтельтъ му и религіята му, нѣговото цѣломудріе, търпеніе му, бързината му, и бързото му прѣмѣстеніе, и навѣрно вѣй ще усѣтите около него една вѣроятностъ за побѣда.

Турската флота представлява днѣсь единъ великолѣпенъ матеріалъ: тя е по число и по направа третата флота на Европа, четвъртата на свѣтътъ. На това забѣлжваніе приложете едно друго отъ една рѣшителна тяжесть. Англійската флота, французската флота трѣба да са распрснати по сичкити морета на свѣтътъ за да защищаватъ или нападѣтъ поселеніята, стратегическити точки на англійското или французкото владѣніе. Турската флота, напротивъ, има да забраня едно заключено мѣсто, испълнено отъ острови, отъ протоци, отъ пристанища, гдѣто тѣзи флота лесно може да прѣме храната си или да избѣгнува опасностити въ случай на нещастіе.

Войната по море както и войната по сухо, повече даже и отъ войната по сухо е съвсемъ различна отъ тѣзи каквато бѣше прѣди десетъ години. Броняніятъ корабъ, като зе мѣстото на дървеніятъ корабъ, намали вліяніето на артилеріята. Мжхятъ са да направятъ топове и гюлета съ които да можатъ да докачатъ бронянити кораби, правятъ единъ купъ опити, въ които прокарватъ железни сгѣстени плочи съ гюлета цилиндрико-конически страшни за

гледаніе. Трѣба само да забѣлѣжимъ че мѣряніето презъ бытката, противъ единъ твърдъ много движимъ корабъ не е истото съ мѣряніето противъ единъ бѣлегъ. Въ този послѣдніятъ случай, топчійтъ има сичкото благоврѣміе да удари перпендикулярно повърхността на бѣлѣгътъ си, и да са ползува тѣй отъ сичката сила на гюлето си, нѣ той не може да постигне тѣзи перпендикулярностъ въ движеніето на корабити като са биятъ. Истинното морско гюле въ нашити дни е саміятъ корабъ, като са хвърля на сѣки вапоръ за да удари съ тарантътъ си противникътъ си въ рѣброто. Защитата на нападнатіятъ вапоръ зависи сега много по малко отъ артилеріята колкото отъ способността на кумандантинътъ, който трѣба да управлява тѣй щото да кріе рѣброто му отъ неприятельтъ. Отъ тогива, положеніето на ратници въ нападнатіятъ вапоръ е въ една голѣма чясть страдателно: тѣ трѣба да чакатъ тихо и предадено слѣдствието на маневрата. Ако тарантътъ на противникътъ удари въ исканната точка корабътъ на който са возятъ, сичко почти е свършено, защитата става безполезна, корабътъ потънва, както потъна единъ италиански корабъ въ Лисса. Е добръ, въ това сѣрѣвнованіе предаденіятъ и фаталистичный характеръ на турскіятъ войскаринъ ще придобіе сичката си сила; като него човѣци трѣбатъ за да чакатъ порядъчно и безъ викъ крайното чукованіе на тарантътъ. Дайте на тѣзи човѣци, дайте на корабити имъ офицери способни, чужденци, ако трѣба, и турската флота ще заплати преизобилно мѣдрити разности, които правителството е посветило за нея. (Т.)

ЗА ВЪСПИТАНІЕТО НА МОМИЧЕТАТА IV.

Подражаніе за страхуваніе.

Невѣжеството на дѣцата, въ мозакътъ на които нищо не са е още втѣлпило, и нѣматъ никакъвъ навикъ, ги прави сложнички и наклонни да подражаватъ каквото видятъ. За това трѣбува да имъ представяте добри примѣри. Трѣба да оставате само тѣзи хора да приближаватъ до тѣхъ на които примѣрити сѣ полезни за слѣдуваніе: нѣ, понеже не е възможно да не виждатъ, при сичкити предосторожности, които са зиматъ, много нерѣдовни работи, трѣба да имъ доказвате отъ рано безочливостта на нѣкои злонравни и неразумни лица; трѣба да имъ покажете колко човѣкъ е презрѣнъ и достоенъ за презрѣніе, колко е бѣденъ когато са оставя на страсти си и не обработва разумътъ си. Съ този начинъ ще можете, безъ да ги научите да са ругаятъ, да имъ дадете вкусъ и да ги направите чувствителни за истинни благопристойности. Не трѣба даже да са въздържате да ги придваряте отъ нѣкои недостатѣци, ако и да имъ отворите очити върху слабостити на хората, които треба да почитатъ: защото освѣнъ че не трѣба да са надѣвате и не е праведно да ги държите въ незнаеніе на истинни правила върху туй отгорѣ, отъ друга страна най здравото сѣдство да ги държите въ длѣжностити имъ и да ги убѣждавате че трѣба да търпятъ недостатѣцити на другити, че не трѣба за тѣхъ да са сѣди леко, че са представятъ чясто и по голѣми отъ колкото сѣ, че сѣ поправени отъ преимъществени качества,

и че като нищо не е било свършено на земята, трѣба да са чуди човѣкъ на туй нѣщо, което има най малко свършенство; най послѣ, ако и да трѣба да пригответе таквизи наставленія за крайностъ, трѣба обаче да имъ давате истинни начала и да ги предпазвате да не подражаватъ сѣко зло, което иматъ предъ очити си.

Трѣба още да имъ недавате да са преструватъ на смѣшнити хора; защото тѣзи ругателни и смѣшни начини иматъ нѣщо низко и противно на почтеннити чувства: страшно е да не бы дѣцата да зематъ тѣзи начини, защото распаденіето на въображеніето имъ и пѣргавостта на тѣлото имъ присѣдинени на веселостта имъ, помагатъ имъ лесно да зиматъ сѣкакъвъ видъ образи за да представятъ каквото видятъ смѣшно.

Тѣзи наклонностъ да подражаватъ, която е въ дѣцата, произвожда злини безкрайни когато ги предаватъ на хора безъ добродѣтель. Нѣ Богъ е положилъ, чрезъ тѣзи наклонностъ, въ дѣцата съ какво да са превиватъ лесно въ сичко, което имъ показва човѣкъ къмъ доброто. Чясто, безъ да имъ говори, човѣкъ стига само да имъ покажи, у другито туй, което иска да направятъ. (Ф.)

ЕЗЫКЪ БЕЗЪ ЛИТЕРАТУРА Е ТУЙ СЪЩОТО КАКТО ЩО Е НАРОДЪ БЕЗЪ ИСТОРИЯ.

(Продълженіе отъ брой 8-й).

Тѣй и ній Българити или като Китайцити или като Европейцити да подкачемъ мѣжката да си съставимъ народната история. А то става и бива тѣй: като са обърнемъ, думамъ, съгласно къмъто наши стари, завардено тукъ тамъ въ народнитѣ ни мѣнастири и обители и уцѣлени самъ-тамъ у нѣкои народни и чувствителни лица, драгоцѣнни памятници, рѣкописни стари истории и царственници за нашія народъ писани отъ сѣщи Българи на пергаментъ, тѣй както и къмъ памятничити на другити Славяни.

Учени български мѣжје! Наши си драгоцѣнни памятници трѣба да глѣдами, тѣхъ трѣба да слушами, къмъ тѣхъ нехладнокрѣвно и мѣрзливо да са пообръщаме само; но наздраво да са вземъ, внимателно да надникнемъ за да ги прѣглѣдами не единъ пѣтъ, но много пѣти, тѣй щото на сѣко събытіе да дадемъ особно внимание и добръ да го излѣдовами; и да не го забравями, туй, както не забравями да ядемъ насущната си ежедневна пища; защото тѣ са народна пища ако и да са нѣкои отъ тѣхъ опжрпани, одрани и отъ молцити по таванити съзобани!

Братія български писатели и списатели! Хайдете синца да хванемъ тоз пѣтъ, еднажъ за сѣкога по него да вървимъ, и той ще ни изведе глѣто желайми; той ще ни обади, което търсимъ, и ще да намѣримъ шѣрбото на нашата сирота история. Хайдете! синца покорно да послушаме този народенъ, отъ чиста сѣвѣсть, и отъ здравъ разумъ, произнесенъ гласъ, да видите тогазъ какъ ще си съставимъ, и синшемъ и пълна и добра и истинска История. На добъръ чась, на синца ни отъ днѣсь.

На ли тѣй сичкити народи както въ вѣтія тѣй и въ новія континентъ, по този здравъ пѣтъ се вървахъ и върватъ! На ли този си народенъ гласъ покорно слушаха, и тѣй подиръ много врѣме сполучихъ та си написахъ, списахъ и напечатаха своити

народни истории, огледалото на своя паролъ, най драгоцѣнното и скъпо нѣщо на този свѣтъ: нѣ туй тѣ какъ сторихъ? Съ трудъ, потъ, диреніе, ровеніе и за нѣколко години.

Братія! Стига вече да са обръщаме къмъ чуждити народи, като просяци за комаче хлѣбъ, за да ни даватъ чуждити истории, и то не токо старити, нѣ и новити си искривени, за да си губимъ врѣмето. Доста сми ги слушали тѣ не ни даватъ здрави, точни и положителни свѣденія. Но чуждити ако обычатъ човѣчеството, и насъ отритнатити, нѣка ни отворятъ откровенно сѣщити си извори, книгопазничити, каквото въ Римъ, въ Лондра, въ Парижъ, въ Прага ги отвориха на неуморливия български историкъ, Г. Дринова, който принеся доста материалъ за исторіята ни. Да живѣе. Той е образецъ за насъ сичкити учени български мѣжје, които да бѣдемъ като него; защото, само съ единъ мѣжъ нищо не става както говори баба Българка, че и съ единъ камѣкъ зидъ не става. За туй нѣка раздѣлимъ съ него туй брѣме.

Чуждити нови историци нѣка си пишятъ, какво сѣ писали нѣкога и старити за насъ Българити, кой както си ще, бърза му баба да си брътви, ако ще бабини деветини, кому както спрехне, на добъръ му чась, ако ще поболѣ, широко му историческо поле да рипя, да припуска и да играе съсь перото си! Нѣ сѣки да пѣмни, че ній не сми нито Монголи нито Татари нито Финни нито Чули нѣ ній Българити сми отъ Индія, отъ великото и славно арійско плѣме, отъ което сѣ и Индійцити нашии роднини и братія. Арійското плѣме са дѣлеше на велики поколѣнія: едното остана у Индія подъ име Индійци, а другото подъ име Българи или Славяно-Българи доде у Европа, като най рано отъ другити арійски народи остави Азія, първата люлка на човѣчскіятъ родъ.

Съ врѣме, отъ край Славяно-Българити са дѣляха както и Индійцити, на много племена таквизи каквито Брамини, Баніани и др; на много племена, каквито Българити Бѣлзгити у Гръцити и Венетити у Римлянити. Първити легнаха за основа на грѣската народностъ; а вторити за римската народностъ. И въ Европа тѣ играхъ най голѣма рола въ исторіята. За туй, прочетете списаніята на Англичянина Вильяма Джонеса; на Французити, Силвестра-де-Саси, Ремюза, Бюрнюва; на Нѣмцити, Ласена, Болена и други; и ще са научите много нѣщо. Тѣзи двѣ голѣми отрасли са раздѣлиха на много вѣтви, и състояха отъ много народи, подъ разни имена. Тѣзи народи, които имаха въ основаніе общія языкъ само едни физически и нѣравственни свойства ги различаваха едни други, частно, и тази разлика оѣщи, и е много малка.

Казахъ и пакъ ще рѣкжъ: историчити и тѣ бѣхъ хора катонасъ, и намъ подообстрастни, а не святини и свѣрхестественни; и като хора си имахъ, иматъ и ще иматъ своити човѣчески слабости, несвършенства, пристрастія, саможивства. Историчити не бѣхъ сѣщенски очевидци, каквото да кажемъ за примѣръ Гръка Геродота, когото грѣцити и другити държатъ за отецъ на исторіята, за баща на повѣстността!!! Кой го дяволъ знае, какъвъ е былъ мазникъ и писачъ. Но и тѣ и той каквото чувахъ, тѣй и пишяха, драгяха и предаваха на подирнитѣ слѣдъ тѣхъ

ужь сжщи историци, каквото Геродотъ ма-
стора, на чирака си Тукидита! Ама исти-
на, ама лжжа, и тя за истина са по-
читаше отъ тѣхъ, а истиннѣтъ за лжжа,
подъ голѣмити имъ пера; като ти доведе
отъ 9 кладѣница вода на ти една рѣка,
като та слжжи 9 пѣти на ти една исто-
риѣ... чети и прочитай на другитѣ, и са во-
ди отъ нея и почитай лжжата за истина!
Братѣя Българи, чуйте что говори единъ
ученъ за таквизи ми ти историци: «Една
« лжжовна вещь, като са подтверди чрезъ
« често повтареніе, на край са вѣрва и о-
« става за сжщѣ истиннѣ. » Таквизи сж
были сичкити историци, които сж писали. пи-
шиха, пишѣтъ и ще пишѣтъ лжжа, за която
Плавтій и Цицеронъ, римски Димостенъ
думжтъ: « лжжата е близо при истинната
както « димѣтъ е близо къмъ огньтъ. » Но
братѣя историци! Между лжжата и истина-
ти е малко разстояніе, чуйте и Бълга-
рина що говори: разстояніе между исти-
ната и лжжата (окоето и охото) е четы-
ри прѣста. На тѣзи фрази да са основемъ
като на камѣкъ сички български писатели
и списатели че да видите какъ ще си спо-
лучимъ истинната, правдата и сичкото ба-
щино, дѣдово и прадѣдово, съ което, дру-
гити чужди историци, като го отъ насъ
крадяха нѣкога, крадѣтъ и сега отъ насъ
Българи; тѣ китяха и китѣтъ, хваляха
и хвалѣтъ своити народи, или другити чу-
жди народи отъ които не виждаха зло
нищо, както отъ нашии дѣдовци, сла-
ни, юначни и страшни нѣкога войницѣ.
Ако непослушяхте туй що ви думамъ азъ
най малкія ви събратъ, то и вѣй българ-
ски учени мжжіе, ще крадете, ще убивате
ще потѣпквате нашето народно и българ-
ско както гражданското, тѣй и духовното,
съ което ще китате, хвалите другити чу-
жди народи! Е! тогасъ тѣшко и горко
намъ Българи, които на оголяте и пре-
зирате! а блазѣ тѣмъ, които ще хвалите
и обличате съ чужди слова! Г-да наши
учени, моля ви, поспивайте малко, пописвайте
много, прочитайте, ровете, издирвайте,
и отдѣляйте нашето народно, откраднато
отъ насъ отъ чуждити историци: оставе-
те са отъ нищо и никакво, отъ васъ за-
хванати малки работи че да захванемъ
работи, работи хе, го-о-о-л-ѣ-ѣ-ѣ-м-и-и; да
си съставимъ народна пълна Исторіѣ ха!
сега, синца изедко да рѣчемъ:

« Помози Боже! » « Да потече словце.
« Съи да може! » « За наша словесность,
« Да скриине перце, » « За народна повѣстность.

Сичко до тука що писахъ, писахъ го
да внуша на нашии учени мжжіе, да зах-
ванемъ по-рано туй което тѣ мислѣтъ по-
късно да почнатъ, нѣ стига маяніе, стига
стоеніе стига киснати на едно мѣсто;
трѣба и нѣй да работимъ, и нѣй за насъ
си а не другити и чуждити: до туй да чу-
емъ що ни говори английската пословица:
« Рано да легами и рано да ставами прави
челяка здравъ, богатъ и мудръ. » И нѣй,
да са пробудимъ сега отъ сънъ, за да си
съставимъ здрава и богата народна Исто-
риѣ, и ще бждемъ мждри като другити на-
роди: защото както е езикъ безъ словес-
ность тѣй е и народъ безъ повѣстность.

С. А. Робовъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ

РУССЕ 10 юлія. На днешнѣтъ денъ учение-
то и образуваніе на народа ни, до такъвъ
степенъ сж достигнали въ устата на нашии съ-
тестественници, отъ които нѣкой съ перо а нѣкой
съ думи сж са трудили за откриваніе и до-

казваніе на посподити срѣдства за достиженіе
благосъстояніе на народа ни, што въобще и
кого дѣ срѣщнемъ въ приказки и разговори нѣ-
ма да чуемъ другъ въпросъ освенъ този учили-
щнѣ. И наистина нѣма въпросъ по благороденъ,
нѣй интересенъ и отъ сичко друго най нуж-
денъ да е отъ този, който има цѣль да направи
човѣка достоенъ за името което носи, който са
стреми да усъвършенствова умственити неговѣ
способности, като облагородява душата му, за
да бжде ползненъ на себе си, на обществото и
на народа си, и най сетнѣ, въпросъ къмъ когото
човѣка твое днесъ е обрѣнало строгъ и най из-
искванъ погледъ. Отъ тогава са види че нашіятъ
народъ е тргнчалъ вече въ пѣти на учения свѣтъ
и иска да са покаже достоенъ за сичко. Нѣ кол-
кото по често са задаватъ такъвъ видъ въ-
проси напротивъ у насъ толкози по своеовоно и
разнообразно са тѣкува тѣхното постиженіе.
Быхъ сж постигнали ожиданіята и желаніята ако
не са прѣпрѣвахъ на пѣтътъ разорителни пол-
вленія отъ алчности, които искатъ да своевои-
ствуватъ тѣй съ общото както и съ частното си.
За голѣма жалость нѣй българи, при сичко на-
пжваніе и красканіе не сме са отървали още отъ
такъвъ видъ разорителни личности.

Тѣй единъ, отъ темпераментъ на хладнокръ-
віе, немарливост и нерѣшителностьта си ис-
катъ безъ трудъ да покрѣтъ голѣмити си не-
достатѣци въ кръгътъ на званіе и на длъж-
ностьта си, като навожлатъ причини съвсѣмъ
странни и безмѣстни. Макаръ и да прѣлюзна-
ватъ общата полза и я уцѣняватъ, нѣ тѣхнѣтъ
сухъ патриотизмъ като непрѣклоненъ, той не зе-
ма пѣто отъ вънкашни мжренія и строги забѣ-
лежаванія. Сичкити таквизи за него сж или нич-
тожни и прѣзрѣни, или умѣстни нѣ прѣкалени.
Като почитателъ на неговата собствениость —
примѣрнѣти му качества, той си слѣдва на
правленіе, и като не ще да знае за никаква
човизна въ учебнии завѣленія, той си слѣдва
прѣначертаніе, съ което убива умственити
сили на дѣцата, а като не обраша никакво внима-
ніе и на нравственостьта на ученицѣтъ, нѣ още
ги и съблѣзнява съ повѣденіе си, тѣ ставатъ до
песносна степенъ развращени каквито сж нашии
ученици отъ главното мжко класическо уч-
илище. А родителити имъ нека са напразно
каятъ за многото имъ трудове отъ матеріална
страна.

Другити сж настоятелити на които дѣлата до
сега умѣстни до нейде или не азъ нече да у-
довлетворя любопитството на читателити ви съ по-
дробности отъ тѣхнити до нейде главни на е-
динія, а пѣкъ до нейде егонистни и горделиви
на другія, освѣтъ ще моля патриотически и съ
гласътъ на правдата нашии съграждани, ако оби-
чатъ успѣхъ и напѣдѣкътъ на дѣцата си още
и доброто за града си, то ако не махнатъ отъ
общински намѣсванія двѣ лица главни настояте-
ли на училищата, а то да ги непастаняватъ, за
училищни настоятели и да имъ запрѣтътъ сѣка
палѣса; защото и двѣти личности сж твърдѣ до-
брѣ познати по спорити си интриги и каприци,
отъ които незная да ли ще можатъ ся остави и на
онзи свѣтъ като ся прѣселѣтъ.

При сичко, успѣхъ и добріятъ вървежъ на
училищата и дисциплината на ученицѣти е плодъ
само отъ дѣятельностьта и стараніята на учителити;
нѣ като настоятели, до една степенъ добріятъ
ръдъ е слѣдствие на бодростьта имъ, къмъ по-
читаніе на която не ми ся ще да вѣрвамъ да сж
посѣгнали десетъ пѣти училищата презъ годината.

Родолубивіятъ човѣкъ, а най паче учитель на
днешнѣтъ денъ не трѣба да чака напѣдѣжаніе или
указваніе на пѣти, отъ което послѣ пѣкъ са сър-
де; нѣ трѣба безъ това да е самоотвърженъ, дѣл-
теленъ, а при това и за добръ примѣръ да и-
ма добро поведеніе: а нѣй за послѣдното
на да ли обрашамъ макаръ що годи вниманіе.

Испитаніята ни са свѣршихъ, а наградити на у-
ченицѣти са раздадохъ на 5 юлія. Поведеніе
на ученицѣти вече ни е познато отколя, а съ-
обра по сж и отговорити имъ. Сичко машинално да
не рѣча слабо. Тука говорѣ само за класичес-
ното мжко главно училище, което излѣга на-
дѣждити ни и откри недѣятельностьта на Г-да у-
чителити. Наистина нѣто чѣсъ не сж изгубва-
ли отъ опрѣделеніе си, нѣ само съ присѣтствіе
са не върше. Взаимното мжко училище, Св.
Георговското и Дѣвическото (освенъ особіиѣтъ
класъ на учителката, който май слабѣкъ ми са

вижаше) оправдаватъ стараніята на учителити
и придобихъ благодарностьта отъ съграждани
ни. Нѣма прѣчка да е останала непрѣодолима макаръ
и кжсно сичко ще са нарѣди и тука за на-
прѣтъ; трѣба да имамъ търпеніе.

Настоящето е писано съ чиста съвѣсть и без-
пристрастно перо, а като такъво азъ положител-
но обичамъ да вѣрвамъ, че вѣй почтеннѣй и ро-
долубивѣй г-не редакторе на драго сърце
ще отворите стѣпновеи на многоуважаемія ви
В. « Турція ». Единъ отъ доброжелателити.

КАЗАНЛѢКЪ 6 Юлія. Много и много Г-не
Редакторе, имамъ да ви пиша отъ нашіятъ градъ,
нѣ общественити ни работи сж тѣй сплѣтени
што предъ изгледѣтъ имъ неможѣ какъ да на-
ченж и свѣрши. Чорбаджилѣкътъ смучи
вече въ артеріята имъ кръвѣта на жизненити си-
ли на отечеството ни; партизанствата сж въ край-
но усилваніе; безначаліе е въ върхѣтъ си, то
начена да си отваря пѣтъ и въ правителствен-
ніятъ конакъ. Съ една рѣчь отечеството ни е из-
ложено безъ надѣжда на помощъ да търпи и
пропраща зѣборисаннити си чѣрни дни! Чорбаджин
много, а никой нѣма раскаянъ за тѣзи безрѣдѣци.

Злодѣйствата и обирити сж чести тѣзи година.
Тука ви навеждамъ нѣколко: единъ старъ учи-
тель на име Тачу, като са врьшалъ отъ село-
то Маглижъ заедно съ зетѣ си, двана Турѣци ги
обиратъ въ лозята и имъ зиматъ 400 и незнач-
колко гроша; единѣтъ отъ тѣзи злодѣйци е хва-
натъ, нѣ обирѣтъ неможѣ да стане испатъ. Три-
ма загорци арабаджин, като останали на врьща-
ніе си отъ Т. Пазарджикъ да приношуватъ на
една поляна близу до село Габаѣево, четирими-
на злодѣйци нощемъ ги напалатъ и имъ зиматъ
10 лири турски, 3 20, фр. 20 сѣбѣрни меджи-
ди и трити имъ пушки. Тѣзи злодѣйци не сж
потѣрсахъ, ако и на скоро да са обиди на вла-
стѣта. — Единъ Турѣчинъ въ лозята съблѣчи на
едно момче дрѣхити и си отива. Другъ Турѣчинъ
копаящъ лозето си, замишува покрай тамо е-
дно момче, което посаюло на родителити си хлѣбъ,
хваща момчето и насилственно го обезчестилъ;
тоя безсрамникъ е въ хапузатъ. Около село
Шипѣжъ са намѣри единъ умрѣлъ човѣкъ хвър-
ленъ въ единъ рѣкъ. По забѣлѣжително отъ сич-
кити злодѣйствата е слѣдующето: миналіятъ пе-
тъкъ 26 юлія съгражданинѣтъ ни Г. Ив. Д.
Клатна тргннова съ едно турче прѣзъ нощѣта
отъ града ни за село Рахманли въ караждагъ
нахѣ, гдѣто билъ пазарилъ гюловото имъ масло,
и кога да почнуватъ прѣминуваніе на горѣтъ
зема съ себе си още трима пазачи отъ село
Турія и щомъ навалѣтъ горѣтъ и селото Рах-
манли останало близо, издава са единъ гласъ
да вранмаинѣ придруженъ съ 5-6 пукота, ко-
ито събарѣтъ отъ пазачити, една мъртъвъ а дру-
гія раненъ; третія сполучва да са прокрѣе. А
помянатѣ Ив. Клатна намѣрилъ благоврѣміе въ
туй малко растояніе да са затули задъ единъ
храстъ и за да избѣгне опасностьта изгѣрнява
въ грѣдити на главатарѣ на тѣя злоейци и го
сваля мъртавъ, другарити на злодѣйцѣтъ са рас-
прѣснали а Г. Ив. Клатна съ турчето са скры-
ватъ въ единъ долъ и на разсѣжваніе слиза въ
селото, обая да на селянити случкити си и нѣ-
колко души отишли въ горѣтъ дѣто намѣрили у-
мрѣлити и раненія; намѣрили още единъ конъ у-
битъ въ сраженіе и другія живѣ безъ да са е по-
кжтнѣло нѣщо отъ него. Слѣдъ малко извѣстенъ пло-
днѣвската власть дохожда и одрѣзана заниса главата
на злодѣца въ Пловдивъ. Злодѣецътъ билъ Бъл-
гаринъ копривчанецъ. Отъ тоя родъ новини са
тія, които за сега можѣ да ви дамъ.

Шѣсето отъ Пловдивъ дойде до града ни; за
него можемъ ви приложи, че то са прѣкара презъ
лозята и пивата, нѣ не намъ по коя причина са
мѣстѣха на два три пѣти колити съ които бѣше на-
бѣлѣзанъ; само знаемъ че мѣстоположеніе на
най пѣрвата бѣлѣжка, (забѣлѣжете че примѣсте-
ніе на колити стана само близо до града) е
сжщото каквото и сегашното и пѣти щѣше да
стане правъ, нѣ за да са не вседери тепавицата
на Мустафа ефенди, колити са прѣмѣстѣха и слѣдъ
нѣколко дни, тѣ са прѣмѣстѣха пакъ и пѣтътъ
стана толѣкъ кривъ што е заприличалъ на нѣ-
колко мѣста на глаголъ на люди.

КРИВОРѢЧНА ПАДАНКА 19 юлія. Н. П. Г.
Паисія скопскій дойде въ града ни на 2-рій юлія.
Народѣтъ чтомъ разбра за дохожданіе му, не-
забавно са събра и опрѣдѣли комисія отъ нѣ-
колко лица, коя са натовари да го пита за какъ

ква цѣль е дошълъ, и да му забѣлжи, че ако носи съ себе си препоръчителни писма отъ свѣтѣ архіерейски български съборъ, прѣтъ е, ако ли не, да не дързнува да са мѣси не въ народити, не въ черковити ни работи. На тѣ думи Н. Прѣосв. далъ слѣдующиятъ отговоръ: « Я не припознавамъ, ни българска ексархія, ни български архіерейски съборъ, ни царски фирманъ, нито народъ, нито хюкюматъ, нито никого, освѣнъ одного, който е глава на черковата, черноризецътъ патриархъ; за това и вули ке си давамъ, и въ черкова ке священнодѣйствувамъ, и священници ке ржкополагамъ и пр. и пр. безъ да имате власть да ма запрѣте. » Кога е така, отговорила комисіята, кога Ваше Прѣосв. не познавате ни хюкюматъ, ни народъ, и народътъ ви вастъ не познава. Въ сѣщиятъ день и часъ, тѣ даде извѣстие и на хюкюматътъ, кой му тѣй сѣшо забѣлжи. При все това, той като единъ царъ царствующи, и Господъ господствующи, кой не припознава даже царскити фирмани, рѣши съ сила да священнодѣйствува въ педѣля всѣхъ свѣтихъ, за кое народътъ като доцю, на часътъ са пакъ събра, и намѣри за добръ да са затвори черковата, което и станъ.

Слѣдователно отъ тогава до днѣсъ какви срдства и интриги веке неупотрѣби за сполукъ? Отъ една странъ запланвания чрезъ хюкюматска страна за да припознаемъ него и патриаршіята истеръ истеместъ; отъ друга, — подкупувания и раздавания лири както въ градътъ, така и въ селата на по-вѣятелни хорща, кои простодушнати като разбрали за каквъ убійственъ цѣль имъ са раздавать, събиратъ ги (15 лири) и му ги връщатъ назадъ. Между това двамина родолюбиви наши священници, именно Икономъ попъ Георгій и попъ Апостолъ, защото дързнахъ да изхвърлятъ изъ черковата името му, и не съизволихъ да станатъ за пари прѣдатели народни, по наущение отъ владиката, разни клѣвети имъ са плѣтятъ върху имъ отъ другити имъ подкупени събратія священници, самити негови привърженици кои сѣ съставили просително писмо до него за да го молятъ та или чрезъ патриаршіята, или чрезъ нѣкое царско праде да са казнятъ; защото съ това тѣ были унищожили священството, развалили догмити на вѣржѣ и пр. и пр. Питаме сега Г-да священници стѣнители на това клѣветно писмо: дѣ и въ кой случай двамата ваши събратія са развалили догмити на вѣржѣ? Какъ и въ кой случай са унищожили священството? Да ли защото сѣ са отръкли заедно съ парола отъ патриаршіята, и нейниятъ агентинъ Пансіа, и не съизволиха да станатъ народни прѣдатели както вастъ? Да ли защото селянити хванаха да ви пждятъ като мекерета, и вмѣсто вастъ, нѣхъ да викатъ за да имъ извършватъ черковни тайнства?

ЖЕЛѢЗНИКЪ 6 Юлія. Въ нашятъ градъ са захванаха испаніята, отъ 28 юлія, и траяха тѣкмо една седмица до 5 юлія. Програмата бѣше наредена тѣй: въ недѣля, понедѣльникъ, четвъртъкъ и петѣкъ момчетата, въ вторникъ, срдѣа и сѣбота момичетата, а пжкъ въ недѣля стана заключеніето, дѣто са каза едно много дълго слово отъ главниятъ учитель, Стоянъ Вѣжановъ. Въ най послѣдния день училищното настоятелство публично изрази своята неблагодарностъ къмъ учителити, и най вече на онѣгози който прѣдаваше физика; и по тѣзи причина учителкити са наградиха съ по-скѣпи нѣща, а пжкъ учителити съ шеякъ. Тукъ е работа на училищното настоятелство да дава счетъ и да търси учители каквито трѣбать.

Подиръ заключеніето на ученическитъ испитъ отбраха са само нѣколко чорбаджии и чорбаджійки и отилоха да ядатъ и пиятъ отъ общото (дадохъ испитъ на пиеніе.) — Далъ само нѣколко чорбаджии и чорбаджійки иматъ туй право да са веселятъ отъ общото? Или пжкъ искатъ да подновятъ бащинятъ си чорбаджиакъ? Яма юкъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

ФРАНЦІЯ. Чрезъ декретъ съ дата отъ 26 юлія, императрицата са опрѣдѣлила намѣсницата презъ отсъствието на императора въ войската.

Князьтъ Наполеонъ ся опрѣдѣлилъ главенъ командантъ на войската въ балтійското море съ генералъ Трошю като началникъ на офицерското тѣло.

Правителството рѣшило да повика французскити войски отъ Римъ.

— Министърътъ на войната заповѣдалъ да са приготви забранителното положение, и да са въоружи крѣпостъта на Парижъ.

— Генералъ Бернизъ направилъ едно изглѣданіе при Нидербрунъ, убилъ единъ офицеринъ баварецъ и двама поробилъ.

— Околити на Мозель, на горній и долній Рейнъ сѣ турили подъ обсада.

— Извѣстиятъ отъ Люксембургъ че Прусити дигнали железниги кола на Пруската граница на княжеството. Двѣ хиляди души стоели на границата при Висербилгъ.

— Спорѣтъ стратигически и политически интереси, императоръ Наполеонъ ималъ намѣреніе да продѣлжи неприятелствата за да умори Прусскити войски, които были малко научени на военни и полски трудове.

— На 26 юлія станало едно сбиваніе при мостътъ на Ренихемъ въ околностити на Сааржесмундъ, между улани, инженерни Прусии и баварски масоври съ Французката пешеходна войска; Французити ся отгглили съ загуба на единъ човѣкъ: Германцити имали двама души ранени.

ГЕРМАНИЯ. Наслѣдническитъ пруски князь ся избралъ отъ царьтъ главенъ управитель на сичкити войски на Южна Германия. Той щѣлъ да трѣгнѣ на 26 юлія за Мюнхенъ за да земе управленіето на войскити.

Пруската царица са турнала вече на челото на дружествата на германскити госпосжи съставени въ цѣль да раздавать помощи на нараненити презъ войната. Нейно Величество отправила слѣдующиятъ позивъ къмъ посвѣщеніето на жени на Германия: « Отечеството чяка сичкити жени да ся приготвятъ да направятъ длѣжностити си! Помощи ще трѣба да ся испрацатъ скоро на Рениъ. » Отъ своя страна, срдоточниятъ германски комитетъ на голѣмото дружество за помощити, които трѣба да ся даватъ на нараненити презъ войната зель сичкити си нужди приуговленія за да испълни човѣколюбивото ся дѣло. Той щѣлъ да ся тури въ съобщеніе съ французскитъ комитетъ за истото дѣло, като му напомни рѣшеніето зето преди една година въ Берлинъ въ единъ международенъ конгресъ споредъ което сѣкога сѣки нараненъ войскаринъ прѣстава да бѣде единъ неприятель и трѣба да прѣйма истити грижи отъ страната на членовити на дружеството, както и онзи който ся е билъ подъ народната знамя.

— Извѣстиятъ че дружеството на търговцити въ Берлинъ принесю на царьтъ като патриотически даръ, една сума отъ единъ милионъ талери за да ся употребѣи въ нуждити на войната.

— Прокламацията на царьтъ къмъ германскитъ народъ посѣдва отъ близо прокламацията на Наполеона къмъ Френцити. Прусскитъ царъ много говорилъ за великото общо отечество и свършилъ като казалъ че войната ще основе мира и единството въ Германия.

— Школото въ Берлинъ възлѣзло на 8 оро. Борсата е затворена. Безбройни файлити излѣзли.

— « Берлинската кореспонденція » обнародва текстътъ на трактатътъ прѣдложенъ отъ Франция на Прусскія, като казва че Франция не иска да са противни на германското съединеніе ако Прусскія улесни на Франция придобиваніето на Люксембургъ и ѣ помогне въ завоеваніето на Белгія. « Кореспонденціята » прилага че записката на трактатътъ писана отъ ржката на контъ Бенедетта, стояла въ отдѣленіето на въшнити

работи въ Берлинъ, и че прѣди войната на 1866, Франция прѣдложила съюзътъ си съ обѣщаніе че ще обяви война на Австрія и ще я нападне съ 300,000 души ако Прусскія съгласеше да направи нѣкои земни отстъпки на Франция на лѣвото прибрѣжіе на Рениъ.

АНГЛИЯ. Въ камарата на лордовити станало едно запитване върху минимиятъ проектъ за трактъ между Франція и Прусскія. Лордъ Гранвилъ, отговорилъ че французскитъ посланникъ въ Англія, обявилъ че Франція жѣлае да удържи приятелскити сношенія съ Англія; че проектътъ за рѣшеніятъ трактатъ длѣжи съществованіето си на контъ Бизмарка, че е станалъ прѣдметъ за разговори съ контъ Бенедетта; нѣ че никога не е ималъ една серіозна основа и са е отхвърлилъ отъ двѣтъ сили.

— Една депеша отъ Берлинъ извѣстява че отъ 24 юлія съобщеніе са направило на английскитъ посланникъ въ Берлинъ че проектътъ за трактатъ на съюзъ, писанъ отъ контъ Бенедетта, и познатъ отъ посланникътъ, е на сѣкой часъ подъ расположеніето му. Званично съобщеніе са очяквало за Англія отъ страната на германската конфедерация относително за вѣроятността на французскити прѣдложенія записани въ този документъ и за други постѣпки направени отъ Франция за тѣзи работа.

— Таимъ съ обнародва едно писмо отъ Г. Оливьера, което опровергава слуховити распрснати въ Англія за да свадятъ двѣтъ страни като обявява че французската политика е честна и са основава на правото, което ще даде побѣдата.

ИСПАНІЯ. Императоръ Наполеонъ обявилъ на царската португалска фамилия че ще види съ удоволствіе възлизаніето на донъ Фернанда на испанскитъ прѣстолъ. Наполеонъ подкрѣпилъ въ Флоренція и въ Парижъ избираніето на единъ италяиски князь. Французкото правителство изразило ясно че не ще прави нищо противъ избираніето на Монпансиера; то затворило испанскити граници на републиканцити и на карлистити.

АВСТРИЯ. Австрійското правителство извѣстило на французкото правителство своята неутралностъ.

ИТАЛИЯ. Правителството искало единъ извѣрѣденъ кредитъ отъ 16 милиони. Министърътъ на въшнити работи обявилъ въ камарата че Италия ще пазѣ неутралностъ като си запазва въ сѣщото врѣме свободата си за дѣйствуваніе, и не иска относително за Римъ, да хване сегашниятъ случай за да направи спѣтѣни на Франция. Камарата гласоподавала повѣреніе въ министерството съ 168 гласа противъ 114.

СЪБАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

— Тѣзи седмица са отвори едно ново министерство за правосѣдіе което са тури подъ управленіето на Мустафа Фазилъ паша. Туй министерство ще бѣди независимо отъ другити. Това е едно начало за отдѣленіето на правосѣдіето отъ администрацията. Нѣй облаживами Царското Првительство за тѣзи изрядна мѣрка която са осѣщаше толкосъ живо.

— Миналата надѣля, полицията затвори единъ арменецъ който са закапвалъ да изгори остатѣкътъ отъ Бейоглу който са опазѣ отъ послѣдниятъ пожаръ. Казватъ че този човѣкъ бѣлъ лудъ.

— Г. Ла Герроніеръ, новиятъ Французки посланникъ при Высоката Порта пристигна вчера въ столицата. Той отиди безъ забава на Терапія и са придружаваше отъ Г-жа посланицата, отъ Г. Брови, внукътъ му, атташе въ посолството.

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ.

— Вчера императоръ Наполеонъ трѣгналъ къмъ войската, придруженъ отъ царскитъ князь и принцъ Наполеона.

— Офиціальниятъ френски вѣстникъ отъ вчера казва че отдѣленіятъ отъ Прусскія са цѣлѣдали върху Сарръ, рѣка въ околѣтъ на Мозель, нѣ че неприятельтъ не са яви пѣлѣ съ сила и че никакво сраженіе не стана.

— Вчера въ камарата на лордовити, лордъ Гранвилъ казалъ че Англія ще държи едно положение мирно и безпристрастно, за да можѣ въ една опрѣдѣлена минута да извърши вліяніето си съ повече тежнина.

— Англія обяви официално че не ще възбрани изпасніето на контъ и на каменни вѣглища, при сичкити оплакванія на Прусскія.

(Цариградъ, 21 Юлія 1870.)

— Официалніятъ французски вѣстникъ отъ 30 юлія (н. к.) обнародва едно писмо отъ контъ Бенедетта съ дата отъ 29 юлія отправено на дука Грамонта, което потвърждава че контъ Бисмаркъ предложилъ много пъти да спомогне да са присъедини Белгія на Франція за да са уравни тѣй тѣзи послѣдната въ увеличеніето на Пруссія и че проектътъ за трактатъ са писалъ отъ Г. Бенедетта подъ диктуваніето на Г. Бисмарка, нъ че императорътъ отхвърлилъ постоянно тѣзи прѣложенія и че отъ врѣмето на пражкиятъ трактати никакъвъ новъ разговоръ не е станалъ за този прѣдметъ.

— Севѣрната германска газета казва че трактатътъ писанъ отъ ржката на контъ Бенедетта не е самиятъ документъ, който съществува относително за таквизъ въпроси и че князьтъ Наполеонъ наченалъ въ Берлинъ подобни договарянія, като е говорилъ между други нѣща за французска Швейцарія и като казалъ съ единъ начинъ доста ясенъ че незнаяли въ Пиемонтъ гдѣ са свършва французска Швейцарія и гдѣ наченва Италианска Швейцарія.

— Въ прокламацията си, която отправилъ къмъ войската, императоръ Наполеонъ казва: «Вій отивате да бийте една отъ най добрити войски на Европа; нъ други войски силни като нея не са можали да ви противостоятъ, войната ще бѣде дълга и трудна, нъ нѣма нищо невъзможно за африканскити, италианскити и кържмскити съдати, нѣй ще срѣщнемъ на сѣкѣждѣ славнити слѣди на нашити бащи, Франція и вселенната има очити си на васъ: отъ нашити сполуки зависи свободата и цивилизацията.»

— Императоръ Наполеонъ зелъ на 30 юлія въ Мецъ главното управление на войската на Рейнъ; здравіето на войската било изрядно. Официалніятъ французски вѣстникъ отъ 31 забѣлѣжава че никакво военно дѣло не е станало още.

— Отъ Берлинъ телеграфиратъ че на 28 Французити направили изгледванія при Саарбрунъ и прескочили границата, нъ никакво сбиваніе не станало. Слѣдъ пладня, тѣ напѣднали на вжтрѣ съ артилеріята си, нъ са отбѣгли слѣдъ като хвърлили нѣколко топа. На 30 сутренята тѣ нападнали пакъ Саарбрунъ, нъ нападаніето са отбѣжснало побѣдоносно отъ Пруссити при сичкити по горни сили на Французити.

— Французската флота съставена отъ седемъ броняни кораба и отъ два авиза параходни прѣминала на 28 юлія по пладня Скагеръ Рѣкъ.

— Генералъ Думонъ прѣлъ заповѣдъ да съсрѣдоточи французскити войски, които са намиралъ въ Римъ, въ Чивита Векія за да са навеза

затъ на първіятъ знакъ.

— Обсадиото положеніе са прогласило отъ Пруссити въ сичкити военни пристанища на северното море и на балтійското море както и въ крѣпостити на Мемпъ и Рейнъ.

— Австрійското правителство рѣшило да унищожи конкордатътъ, по слѣдствие на гласоподаваніето на непогрѣшимостта. Римскіятъ дворъ щалъ да прѣме слѣдъ малко извѣстіе за това.

— Берлинскити вѣстници извѣствяватъ че контъ Вицтунъ, патоваренъ съ една миссія отъ виенскіятъ кабинетъ, тръгналъ за Флоренція за да направи споразумѣніе съ Италия за едно общо положеніе срѣщу воюющити сили, най напѣдъ въ цѣлъ да удържатъ неутралното си положеніе.

— Швейцарцити отъ германскити области зели оржжіята и излѣзли на прускити граници за да браятъ неутралността на Швейцарія и да удържатъ ненарушимостта на съюзната земя, ако Пруссити искажотъ тамъ да преминатъ въ Франція.

— На 17 юлія (н. к.) станала въ Мадритъ една манифестация отъ работницити които искали работа; те носали знами съ тѣзи думи: народътъ е гладенъ!

— 5,000 души, които надѣжатъ на резервата на мореплавателството ще пристигнатъ слѣдъ нѣколко дена въ Цариградъ. Заповѣдъ за това са съобщила по телеграфъ на различни главни управители.

— Отъ една седмица насамъ, Великіятъ Визиръ ходи почти сѣки денъ на царскіятъ палатъ гдѣго работи съ Султана.

— Споредъ писма отъ Желѣзникъ единъ огънь избухналъ миналата недѣля въ този градъ и направилъ на пепель до 150 дюкена.

— Главніятъ турски консулъ въ Триестъ испратилъ на Високата Порта една сума отъ 1027 лири стерлинни събрани отъ спомоществованіята отворени отъ него въ полза на изгорѣлити отъ Бейоглу.

— Единъ германски комитетъ, подъ прѣдсѣтелството на контъ Кейсерлинга, пруски посланикъ, са състави въ градътъ ни за да събере помощи за жертвити на войната. Въ първото заседание една сума отъ 600 лири турски са подписала.

— Хадивътъ тръгна вчера за Александрія. Увѣрватъ че той поискалъ и сполучилъ за сжруга на голѣмійтъ си сынъ Мехмедъ Тевфикъ паша дѣщерята на Мустафа Фазилъ паша.

— «Официалніятъ французски вѣстникъ» извѣстива че пасепортъ ще са иска прѣзъ войната отъ сѣки пѣтникъ за да излѣзе отъ Франція или влезе.

— Халилъ бей, държавніятъ подсекретаринъ далъ оставката си, която са прѣзла.